

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΑΜΟΥΣ

ΠΟΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΥΜΦΕΥΩΜΕΘΑ

Τὸ ζήτημα τοῦ πῶς πρέπει νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκλέξῃ ἕνας ἄνδρας ὡς σύντροφον τοῦ βίου του, ἀπασχολεῖ ὅλους ὅσοι μὴ ἀισθανθέντες τὴν ὀσύτητα τῶν βελῶν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἄφροδίτης, ζητοῦν νὰ εὑροῦν τὴν μέλλουσαν σύντροφον τοῦ βίου των, ἀφοῦ ἐπιμελῶς μελετήσουν τὸν χαρακτῆρα δεκάδων καὶ ἑκατοντάδων γυναικῶν. Τὸ πρόβλημα εἶνε πολὺπλοκον, διότι οὐδὲν δυσχερέστερον τῆς διαγνώσεως τοῦ ἀληθοῦς χαρακτῆρος τῆς γυναικός. Καὶ διὰ τούτου πολλοὶ τῶν ἐπιδοθέντων εἰς τὴν ψυχολογίαν τῶν γυναικῶν ἀπεπειράθησαν νὰ δώσουν τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος τούτου ὡς ὀδηγὸν πρὸς εὐκόλον αὐτοῦ λύσιν. Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ προώρος ἀποθανὼν Γάλλος σατυρικός Μὰξ Ὁρέλ, ὅστις εἰς μικρὸν τομίδιον, ἐκτυπωθὲν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐν Παρισίοις, παρῆχει ὑπὸ τύπον φαιδρὸν συμβουλὰς διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς μιᾶς καλῆς συζύγου :

«Νυμφεύου, λέγει, γυναῖκα βραχυτέρου ἀναστήματος ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου.

Μὴ νυμφευθῆς γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν γελᾷ μετὰ τὴν καρδίαν της. Ὁ χαρακτῆρ παντὸς ἀτόμου διαγιγνώσκεται ἐκ τοῦ τρόπου κατ' ὄν γελᾷ. Μὴ νυμφευθῆς γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ γέλως εἶνε βεβιασμένος.

Νυμφεύσου γυναῖκα δυναμένην νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀστείότητα καὶ ἡ ὁποία βλέπει τὰ πάντα ὑπὸ τὴν καλὴν αὐτῶν ὄψιν.

Μὴ νυμφευθῆς γυναῖκα ἡ ὁποία κατακρίνει τὰ πάντα καὶ σκώπτει τὰς φίλας της, ὅταν δὲν εἶνε παροῦσαι.

Νυμφεύσου γυναῖκα ἡ ὁποία εὐρίσκει λέξεις πρὸς ὑπεράσπισιν

τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους κατηγοροῦν ἐνώπιόν της.

Νυμφεύσου μίαν φιλόσοφον.

Ἄν ὀδηγῆς εἰς τὸ θέατρον τὴν μνηστὴν σου καὶ δὲν εἶλες τὰς θέσεις ἐκ τῶν προτέρων, νυμφεύσου τὴν, ὅταν, μανθάνουσα ὅτι ὅλαι αἱ θέσεις τῆς πλατείας εἶνε κατελημμένοι, λέγει ἀφελῶς : « Δὲν βλέπει, ἅς πᾶμε εἰς τὸ ὑπερῶν. Τὸ οὐσιῶδες εἶνε νὰ διασκεδάσωμεν ». Θὰ ζήσῃ κανεὶς εὐτυχῆς μετὰ γυναικὸς, ἣ ὁποία εἶνε εὐχαριστημένη νὰ κάθηται μετὰ τοῦ συζύγου της ὀπίσω εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἂν ὅλαι αἱ ἐμπροσθινὰί θέσεις εἶνε κατελημμένοι.

Μὴ νυμφευθῆς τὴν γυναῖκα, ἣ ὁποία σοῦ λέγει, ἂν ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν ἐπαίτην καὶ θελήσῃς νὰ δώσῃς εἰς αὐτὸν ἔλεημοσύνην : « Ἴσως ὁ ἐλαίτης αὐτὸς εἶνε ἀπαταλὸν, ποῦ πίνει ὅσα τοῦ δύνουν ». Ἄν τὴν παρατήρησιν αὐτὴν κάμνῃς σὺ καὶ ἣ γυναῖκα ποῦ συνοδεύεις ἀπαντήσῃ : « Δὲν πειράζει, ἅς πιῇ ὁ δυστυχῆς. Κάνει σήμερον τόσο κρούο ! Ἐνα ποτῆρι κρασί θὰ τὸν ὀφελῆσῃ » νυμφεύσου αὐτὴν.

Προσπάθεισε νὰ μάθῃς ποία εἶναι ἣ διάθεσις της ὅταν τὴν ἐξυπνοῦν αἰφνηδίως. Ἄν ἐξυπνᾷ μὲ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, νυμφεύσου τὴν. Ἄν ὅμως συνοφρουοῦναι καὶ δυστροπῇ, μὴ τὴν νυμφευθῆς. Δὲν εἶνε προσηγῆς, οὐδὲ φαιδρά. Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ εἶνε ἀλάνθαστος.

Μὴ νυμφευθῆς γυναῖκα, ἣ ὁποία ἔχει τοὺς ἐξεζητημένους τρόπους τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου. Ἡ κόρη ἣ ὁποία ἐπιφυλάσσει τὸ μειδιάμα της διὰ τοὺς ξένους, ἐνῶ εἶνε δύστροπος πρὸς τοὺς οἰκείους της, δὲν εἶνε πλασμένη διὰ συζυγικὸν βίον. Ἐφ' ὅσον εἶσαι ὁ μέλλον σύζυγος τῆς γυναικὸς αὐτῆς θὰ σὲ περιποιῆται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πολὺ, διότι εἶσαι βέβαιος ὅτι, εὐθύς ὡς γείνη σύζυγός σου, θὰ σὲ μεταχειρισθῇ ὅπως μεταχειρίζεται καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας της.

Ἄν ἐπισκέπτεσαι γυναῖκα καὶ αὐτὴ σὲ ἀφίνει νὰ περιμένῃς ἡμίσειαν ὥραν ἐνώπιόν σου μὲ πλήρη τουαλέτταν, μὴ τὴν νυμφευθῆς. Ἄν ὅμως ἔλθῃ ἀμέσως εἰς συνάντησίν σου ὡς εἶνε μὲ τὴν κόμην διορθωθεῖσαν προχείρως καὶ μὲ τὸ οἰκιακὸν ἔνδυμά της, εἶνε κόρη πρακτικῆ. Νυμφεύσου τὴν, πρὸ πάντων ἂν δὲν ζητήσῃ

ἀμέσως συγγνώμην, διότι ἔρχεται ἀτημέλητος,

Νυμφεύσου κόρην, ἣ ὅποια ἐτοιμάζει τὰ σιγάρα τῷ πατρὸς της φροντίζει διὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἔργασίας του, καθαρίζει τὴν πίπαν του, τὸν περιποιεῖται καὶ τὸν θωπεύει. Ἡ κόρη ἣ ὅποια περιποιεῖται τὸν πατέρα της, δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ διορθώσῃ ἐπιμελῶς τὴν ἔνδυμασίαν του καὶ χωρὶς νὰ καθάρισῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος κόνεως ἐκ τῶν ἔνδυμάτων του, καὶ ἔπειτα τὸν ἀσπάζεται μετὰ στοργῆς, θὰ γίνῃ ἐξαιρετος σύζυγος.

(Ἐκ τοῦ (Γαλλικοῦ)

Τρίπολις

Χρῆστος Γαλανάκης

ΠΟΛΛΑΙΣ ΦΟΡΑΙΣ

Στὸν φίλον μου Νίκον Π.

Πολλαῖς φοραῖς σοῦ ὠρκίστηκα

Νὰ φύγω ἀπὸ σιμά σου

Κι' ἀπὸ τὰ σπλάγχνα ἔστειλα

Στὸν Πλάστη μὴν εὐχή :

Νὰ μὴν ἰδῶ τὰ μάτια σου,

Τῆ μαγικῆ θωριά σου,

Ὅπου φαρμάκι ἐχύσανε

Στὴ μαύρη μου ψυχῆ.

Κι' ὅταν προβάλλῃς κόρη μου,

Καὶ ἀπὸ μακρὰ ξανοίγω

Τὰ μάτια σου δλόμυρα,

Τὰ δλόχρυσα μαλλιὰ,

Πλειὰ δὲν ποθῶ ἀπ' τὸ πλάγι σου

Οὔτε στιγμὴ νὰ φύγω

Μόνο πῶς φεύγει αἰσθάνομαι

Ἡ δόλια μου καρδιά.

Στέφανος Μαρτζώκης